

ЛАФКАДИО ХЪРН ЮКИ-ОННА

Превод от английски: Мария Демот, 1989

chitanka.info

Живели в едно село в провинция Мусаши двама дървари — Мосаку и Минокичи. По времето, за което ще ви разкажа, Мосаку бил вече старец, а Минокичи — неговият помощник — осемнадесетгодишен момък.

Всеки ден двамата ходели за дърва в една гора на около пет мили от селото. Широка река пресичала пътя им дотам, а през нея се преминавало с лодка. Няколко пъти селяните прехвърляли мост, но реката все го отнасяла. Обикновен мост не можел да издържи на придошлата река.

В една много студена зимна вечер, когато Мосаку и Минокичи се прибирали в селото, ги застигнала силна снежна буря. Добрали се някак до брода, но видели, че лодкарят си е отишъл, а лодката е на отсрещния бряг. Да преплуват реката, и дума не можело да става, тъй че дърварите се приютили в колибата на лодкаря и се радвали, че изобщо са намерили подслон. Вътре нямало мангал, нито място, където да стъкнат огън. Колибата била само две *татами*^[1], с врата, но без прозорец. Мосаку и Минокичи залостили вратата и легнали да спят, като се завили със сламените си наметала. Отначало не усещали студа и си мислели, че бурята скоро ще премине.

Старецът заспал почти веднага, а Минокичи дълго лежал буден и се вслушвал в страховития вой на вятъра и напора на снега по вратата. Реката бучала, а колибата скърцала и се тресяла като лодчица в морето.

Бурята била чудовищна и с всеки миг ставало все по-студено. Но въпреки студа и Минокичи най-сетне заспал.

Събудил го снегът, който засипвал лицето му. Вратата на колибата зеела широко отворена и на фона на снежното сияние — *юки акари* — Минокичи видял в колибата жена — цялата в бяло. Тя стояла надвесена над Мосаку и дишала в лицето му, а дъхът ѝ бил като гъст бял дим. В същия миг жената се обърнала към Минокичи и спряла над него. Той се опитал да извика, но открил, че не може да издаде нито звук. Бялата жена започнала да се надвесва над него — все по-ниско и по-ниско, докато лицето ѝ почти докоснало неговото и момъкът видял, че е ослепително красива, макар очите ѝ да го ужасили. Известно време тя се взирала в лицето му, после се усмихнала и прошепнала:

— Мислех и с теб да постъпя като със стареца. Но ми е жал, защото си толкова млад... и тъй хубав... Не ще ти сторя зло. Но

разкажеш ли някому, дори на родната си майка, какво видя тази нощ, аз ще узная... И ще те убия... Помни това!

С тези думи тя се обърнала и излязла през вратата.

После Минокичи усетил, че може да се движи, скочил и погледнал навън. От жената нямало и следа, а снегът продължавал да връхлита яростно върху колибата. Момъкът затворил вратата и за сигурно я подпрял отвътре с няколко цепеници. Зачудил се дали вятърът не я бил отворил и помислил, че просто е сънувал и е объркал снежното сияние вън с фигурата на бяла жена. Само че не бил съвсем сигурен. После извикал на Мосаку и се изплашил, защото старецът не отвърнал. Минокичи протегнал в тъмното ръка, докоснал лицето на Мосаку и открил, че е студено като лед. Старецът бил мъртъв.

На разсъмване бурята стихнала и когато малко след изгрев-слънце лодкарят се върнал, намерил Минокичи да лежи безчувствен до измръзналото тяло на Мосаку. Погрижили се за момъка и скоро той дошъл на себе си. Но дълго не могъл да се оправи след онази студена и страшна нощ. А и бил много уплашен от смъртта на стареца, но не казал никому нито дума за привидението — жената в бяло.

Щом оздравял, веднага се захванал със занаята си и всяка сутрин отивал сам в гората и се връщал по здрач с огромен наръч дърва, които продавал с помощта на майка си.

Година по-късно, през една зимна вечер на път към къщи Минокичи настигнал непознато момиче. То било високо, стройно и много хубаво и отвърнало на поздрава му с глас, галец ухото като чуруликането на пойна птичка. Продължили заедно и се запrikaзвали. Девойката казала, че името ѝ е О-Юки^[2], че неотдавна загубила родителите си и че сега отива в Едо^[3], където се надява нейни близки да ѝ помогнат да намери работа като слугиня.

Скоро Минокичи бил вече очарован от непознатата и колкото повече я гледал, толкова по-красива му се струвала тя. Затова се осмелил да я попита дали е сгодена, а тя отвърнала през смях, че е свободна като птичка. После и тя на свой ред го попитала дали е женен, или е дал вече някому обет, но Минокичи отговорил, че макар да живее само с овдовялата си майка, тя все още не му е поставяла въпроса за „почтена снаха“, защото той е твърде млад... След тези

признания двамата дълго вървели мълчаливо. Знайно е обаче, че поговорката гласи: *Ки га ареба ме мо кучи ходо ни моно о юу* — „Има ли желание, очите са по-красноречиви от думите“. Тъй че, когато стигнали до селото, двамата вече се харесвали взаимно.

Минокичи поканил О-Юки да се отбие в дома му, за да си почине от пътя. След кратко свенливо колебание тя приела. Майка му я посрещнала сърдечно и я нагостила с топла вечеря. О-Юки се държала тъй мило, че старата жена веднага я харесала и я убедила да отложи пътуването си до Едо.

В крайна сметка О-Юки така и не заминала. Останала в къщата като „почтена снаха“.

О-Юки доказала, че е наистина отлична снаха и съпруга, и когато пет години по-късно старицата била на смъртно ложе, последните ѝ думи били изпълнени с любов и признателност към жената на сина ѝ. А О-Юки родила на Минокичи десет чудесни дечица — момчета и момичета, до едно с много красива кожа.

Селяните намирали О-Юки за удивително създание, защото тя била много по-различна от тях. Повечето селски жени остарявали рано, но и след като станала майка на десет деца, О-Юки изглеждала все тъй млада и свежа като в деня, когато за първи път дошла в селото.

Една вечер, когато децата вече спели, О-Юки шиела на светлината на книжния фенер. Минокичи я гледал и по едно време казал:

— Така, както седиш сега — с лице към светлината, ми напомняш за нещо странно, което преживях преди години — на осемнадесетгодишна възраст. Тогава видях жена, красива и бяла... Да, тя наистина много приличаше на теб.

Без да вдига очи от ръкоделието, О-Юки помолила:

— Разкажи ми за нея... Къде я видях?

И Минокичи ѝ разказал за страшната нощ в колибата на лодкаря, за бялата жена, която се надвесила над него, усмихнала се и му зашепнала необикновени думи; разказал ѝ за тихата смърт на Мосаку.

— Насън или наяве, тогава за пръв и последен път видях красива като теб жена. Тя, разбира се, не беше човешко същество и аз се изплаших от нея — много се изплаших. Но беше тъй ослепително

бяла!... Вярно, така и не можах да разбера дали съм сънувал, или наистина съм видял *Юки-онна* — Снежната жена...

О-Юки захвърлила ръкоделието, скочила, наклонила се над седналия Минокичи и изкрещяла в лицето му:

— Това бях аз, аз! Юки! И тогава ти казах, че ще те убия, ако изтървеш и дума за случилото се... Ако не са децата, които спят ей там, щях веднага да те убия! Но гледай да се грижиш добре, много добре за тях, защото оплачат ли се някога от теб, ще си получиш заслуженото!

Тя крещяла, но гласът ѝ ставал все по-слаб като шум на вятър. После се стопила, превърнала се в бял дим и изчезнала през комина...

Никой повече не я видял...

---

[1] Мярка за площ, равна на 1,5 м² — Б.пр. ↑

[2] **Юки** (яп.) — сняг. Разпространено в Япония женско име, отговарящо на българското Снежа. — Б.пр. ↑

[3] Старото име на Токио. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.